

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1359/2025
12.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела прогањање из члана 138а став 2. у вези става 1. тачка 1) Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Вићентија Даријевића, Деане Берак Савковић и Марине Миленковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К.116/23 од 16.05.2024. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 322/24 од 21.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Вићентија Даријевића, Деане Берак Савковић и Марине Миленковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К.116/23 од 16.05.2024. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 322/24 од 21.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 2К.116/23 од 16.05.2024. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела прогањање из члана 138а став 2. у вези става 1. тачка 1) КЗ, кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. у вези става 3. КЗ и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 138а став 2. у вези става 1. тачка 1) КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци, а за кривично дело из члана 182а став 1. у вези става 3. КЗ и кривично дело из члана 138. став 1. КЗ казне затвора у трајању од по 3 месеца, те је окривљени затим осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера забране приближавања и комуникације са оштећенима и то на тај начин што се окривљеном забрањује даље комуникација са оштећенима ББ и ВВ, те му се забрањује да даље узнемирава оштећене и да се приближава оштећенима на удаљености мањој од 100 метара, као и да на истој удаљености прилази месту становања оштећених у ... у улици ... и месту рада

оштећених у ... у улици ..., те је одређено да се наведена мера забране приближавања и комуникације са оштећенима изриче у трајању од 2 године рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, а изречена мера се може укинути пре истека времена за које је одређена ако престану разлози због којих је одређена. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Зрењанину износ од 16.119,68 динара, те да на име паушала плати Основном суду у Зрењанину износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 322/24 од 21.07.2025. године усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Зрењанину и делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљеног АА, преиначена је пресуда Основног суда у Зрењанину 2К.116/23 од 16.05.2024. године тако што је Виши суд у Зрењанину окривљеног АА због кривичног дела прогањање из члана 138а став 2. у вези става 1. тачка 1) КЗ осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, те је окривљеном изрекао меру забране приближавања и комуникације са оштећеном ББ тако што се окривљеном забрањује да даље узнемирава оштећену и да јој се приближава на удаљености мањој од 100 метара, те му се забрањује да прилази месту становања оштећене које се налази у ..., у улици ... у трајању од 3 године од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања мере, те је према окривљеном на основу члана 422. тачка 3) ЗКП одбијена оптужба за кривично дело полно узнемиравање из члана 182а став 1. у вези става 3. КЗ и кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ јер је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, док је жалба „Основног јавног тужилаштва у Зрењанину“ (очигледна техничка омашка у изреци пресуде) одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адвокати Вићентије Даријевић, Деана Берак Савковић и Марина Миленковић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине у целини пресуду Вишег суда у Зрењанину Кж1 322/24 од 21.07.2025. године и предмет врати на поновно одлучивање или да преиначи у целини наведену другостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело прогањање из члана 138а став 2. у вези става 1. тачка 1) КЗ, као и да у складу са одредбом члана 488. став 3. ЗКП, с обзиром на садржај захтева, одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из

разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, браниоци окривљеног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означавају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, цитирајући законски текст исте. Међутим, браниоци у својим даљим наводима, којима образлажу постојање по њима ове повреде закона, по налажењу Врховног суда, суштински само оспоравају правилност утврђеног чињеничног стања и оцену доказа од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама, истицањем да из свих изведених доказа не произилази да је окривљени извршио кривично дело прогањање из члана 138а став 2. у вези става 1. тачка 1) КЗ, јер, осим неистинитог исказа оштећене која је лажно пријавила окривљеног, а чији исказ није потврђен исказом ниједног сведока или видео снимком, ни из једног изведеног доказа не произилази да је окривљени изазвао опасност по живот, здравље или тело оштећене, нити је доказана упорност окривљеног и конкретизовано у чему се иста састоји, те се даље истиче да суд није утврдио тачан дан и доба дана када је окривљени у временском периоду од септембра месеца 2018. године до 26.06.2020. године у три наврата наводно вршио инкриминисане радње које су му стављене на терет, при чему је од стране одбране достављен доказ да окривљени у периоду од 15.10.2019. године до 15.01.2020. године није живео у ..., већ у ... Изнетим наводима захтева бранилаца окривљеног се, по налажењу овога суда, суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Поред тога, браниоци окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означавају и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП навођењем законског текста исте, а због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, браниоци у поднетом захтеву не указују у чему је то конкретно суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном и која конкретно одредба кривичног закона је повређена, већ својим наводима да је кривична санкција коју је суд изрекао окривљеном неадекватна и да је окривљеном у конкретном случају требало изрећи блажу кривичну санкцију или одредити да окривљени изречену казну затвора издржава у кућним условима уз примену одредбе члана 45. КЗ, по налажењу Врховног суда, суштински указују на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлоге побијања нижестепених пресуда, само

формално означавају повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. и 3. ЗКП), док суштински својим наводима указују на повреду одредбе члана 440. ЗКП (наводи везани за повреду одредбе члана 439. тачка 1. ЗКП), те на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП (наводи везани за повреду одредбе члана 439. тачка 3. ЗКП), а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни суд захтев бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, браниоци окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводе и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како браниоци окривљеног даље у образложењу захтева уопште не указују у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић